

(המשך מעמוד 18)

אותי, הוא הראה לי אצבע משולשת. עכ" שיו, בצומת, הוא יצא מהמכונית, הוא נתן לי מכה קלה עם מצלמה שהיתה לו ביד. זה היה אחרי שעשיתי לשוטר סימן עם היד שיבוא. הוא אמר לי: "אם לא תיכנס למכונית אני אפתח לך את הראש". השוטר בא בינתיים. קראוס דחף את השוטר, נכנס למכונית שלו והסתלק. כו" לם חשבו שהוא ברח מהמקום. השוטר הוציא עט ורשם את מספר המכונית. אבל הוא בכלל לא ברח. בזמן שדברתי עם השוטר, ראינו שהוא חוזר אלינו. הוא ניגש ישר לשוטר, תפס אותו וחנק אותו. זה היה אחרי שהשוטר ביקש ממנו להודי' הות.

ראיתי שהעניינים הם ככה, אז אמרתי — אני נכנס למכונית. עד צומת גהה אני בטח אמצא ניידת כדי להזיק עורה. אבל לא הספקתי להדליק, והנוסעים התחילו לצעוק: "תסגרו את הדלתות! הם סגרו את הכפתורים מבפנים, אבל החלון שעל ידי היה פתוח עד החצי. עוד לא הספקתי לדעת מה קרה, והוא בא אלי עם משהו כזה ביד. לא יודע מה זה. הוא הכניס את היד דרך החלון.

שוטרים פחדו וברחו. סגרתי את החלון, אבל הוא עלה על הגג של ה" מכונית. הנוסעים אמרו לי סע, סע. חשבי' תי שאב אני אסע לאט, אז הוא יחליט לרדת. נסעתי כל הזמן במהלך ראשון אבל הוא לא ירד.

הוא התחיל לדפוק לי על החלון. אמרנו, ניסע עד הצטלבות גהה, שם נעמוד, וככה יהיה פקק תנועה ויבוא שוטר. זה היה בשעה ארבע אחר הצהריים, ביום רביעי. כולם ראו את זה. אבל אף אחד לא התערב. גם השוטר בצומת גהה פחד לגשת. הוא ברח מהמקום. עמדו שם גם עשרות חיילים בטרמפאדה, אבל אף אחד לא ניגש.

נכנסתי ועצרתי באמצע הרמזור. עשיתי פקק. מכונית מספרה מלאה שוטרים ו" קצינים עברה. הם רק הסתכלו עלינו, ו" המשיכו הלאה. אותתי להם עם האורות, אבל הם פחדו והסתלקו.

לקראוס היה ברזל ביד, והוא התחיל לשבור את השמשה מהגג. נפצעתי בידיים ובפנים. כולי היתי דם. הוא ירד מהגג, והיכה אותי על הראש ועל הידיים. ברחתי מהדלת הימנית, והסתלקתי מהמקום. **המוצית לתעלה.** משאית הסכימה לקחת אותי טרמפ עד לבית-דגון. רציתי להתרחק ממנו כמה שאפשר. גם הנוסעים יצאו מהאוטו. אחד מרוב בילבול נסע במקום תל-אביב לרחובות.

בצומת בית-דגון היו שוטרים. הם אמר' רו' לי שנחכה ליד המכונית שלו, כי הוא מוכרח לבוא לקחת אותה.

ואז הוא באמת בא. המשטרה ביקשה ממני להיכנס לניידת. הוא אמר: אף אחד לא יעני' להכניס אותי לניידת. פתאום הוא ראה אותי, והתחיל לבוא אלי. ברחתי ו" בסוף הוא נסע עם השוטרים.

כשחזרתי בצומת גהה, למונית, גיליתי שזה עוב לא הסוף: אחרי שהסתלקתי מ" שם המושאית, הוא הפך לי את המונית לתוך התעלה.

בנקים לאן נעלם הכסף?

אורחים שפנו בשבוע האחרון לבנקים כ" שבים שיקים על סכומים גבוהים, הופתעו לקבל תשובות מפקידי הבנקים והקופאים: "מצטערים, היום אין כסף", "לא נוכל לפרוע שיק זה, תבוא מחר", או "תפנה לסניף הראשי, שם יפרעו לך את השיק".

מה קרה לבנקים? לאן נעלם הכסף של- הם? מדוע אינם פורעים שיקים על סכומים של כמה אלפי לירות? התשובה לשאלות אלה היתה פשוטה: מ" טעמי ביטחון, נוכח מעשי השוד האחרונים, אין כניסה הבנקים מחזיקים עוד סכומי כסף גדולים בקופותיהם. הסכום המכסימאלי ש" מותר להם לשמור בקופה הוא 35 אלף ל"י. במיקרה ויש משיכות מעבר לסכום זה, נש' ארים הסניפים הקטנים של הבנקים ללא מזומנים. כאשר יש הפקדות מעבר לסכום זה, הובה על מנהלי הסניפים להזמין מייד את חברת הובלת הכספים ברינקס, ולהע' ביר את הכסף לסניף המרכזי של הבנק. אם ברצונן לקבל את התמורה של שיק בסכום של כמה אלפי לירות, מוטב שתפנה ישר אל הסניף המרכזי של הבנק.

לאור הזכרונות

גולדה ומוריס מאירסון כי-1917

ככה זה. אפילו ראש-ממשלה הוא רק בן-אדם. ואפילו לא סתם ראש-ממשלה — אלא אפילו גולדה שלנו. היתה לי דוגמה נהדרת לזה השבוע. קראתי בעיתון שגולדה העלתה קצת זכרונות מהימים הטובים ההם, כשכול-נו היינו קצת צעירים ונחמדים יותר. זה היה בראיון שהיא נתנה ל"אוב-זרבר" הלונדוני. ובין הזכרונות שהיא העלתה, היא דיברה גם על בעלה ז"ל, מוריס מאירסון.

"זאת היתה אהבה הדדית מן הרגע הראשון", סיפרה גולדה. "מכל ההש-פעות הניתנות לזיהוי בחיי, היתה הש-פעתו האישית הקיימת ביותר. הוא העניק לי את כל הכושר שיש לי ליה-נות ממה שנוהגים להגדיר כתרבות — שירה, מוסיקה, פילוסופיה. היינו קור-אים ספרים יחד. ביחוד אני זוכרת את ביורון ואת איוב. כיוון שכסף רב לא היה לנו, היינו הולכים לקונצרטים ש-הכניסה לשם היתה בחינם."

ורק עב קלילה אחת הצלה על האור-שר המשולם הזה — העובדה שמוריס לא היה ציוני, וגולדה — ציונית שרו-פה. אצל זוגות אחרים, פרט כזה ב" אמת לא היה משחק תפקיד. אבל גול-דה היא גולדה. היא את העניינים ה" אלה לקחה ברצינות כבר אז. אולם ב" אהבתם הגדולה, הצליחו בני-הזוג מאיר-סון למצוא את הפשרה המתאימה: מור-יס נעתר לרצונה של אשתו, הסכים לעלות ארצה. ואילו גולדה נעתרה לרצו-נו, הסכימה לעזוב את הקיבוץ, שלא היה לרוחו, ולעבור העירה.

וכשקראתי את זה, נזכרתי בעצב, ש" כולנו כאמור רק בני-אדם. ואפילו ל" גולדה קרה מה שקורה לרבים וטובים, ולפעמים לא כל-כך טובים: האהבה הגדולה נמוגה, דעכה ונידל-דה — עד שבשנים האחרונות לחייו של מוריס גרו בני הזוג בנפרד, למרות שלא התגרשו רשמית: גולדה בשיכון מעונות-עובדים בצפון תל-אביב, ומוריס במקום אחר.

התחביב: תאונות דרכים

ריק מתנועה, ואיש לא היה מסוגל להבין מדוע חיפש בן-הסובים דווקא לרדת מן ה" כביש הרחב והריק ולטפס על הסוסיתא. הוא עצמו לא טרח להסביר יותר מדי. כאשר התאוּשש דיו לעמוד על רגליו, ביקש מנהג הסוסיתא ומידתו, בחיך מקסים, להצטרף אליו. השלושה הגיעו בטרמפ ל" רמלה, ומשם, במונית ספיישל ששכר הבן של האבא, ישר תל-אביבה. באחת וחצי ב" בוקר התדפקה השלישייה העליזה על דלת ביתו של התעשיין הידוע, ורבע שעה לאחר מכן כבר יצאו נהג הסוסיתא וידידתו החור-צה, כשבכיסו של הנהג ציק על תשעת אל-פי ל"י.

והסיבה לנדיבות היתה לא כל-כך הנדו-בות, כמו העובדה שבן-הסובים נהג, ב" אותו ערב, למרות שהוא בשלילת-רשיון. והסיבה שהוא בשלילת-רשיון, היא שזו היתה כבר התאונה השלישית שלו בחצי השנה האחרונה.

הבית השני של אלה

בגלל אסי, לא בגלל אחות. הבדל קטן בקריירות של השתיים אי-רע, כאשר יעל התפתחה לסופרת, ו-אילו אלה למדה משפטים, נהייתה עורכת-דין. והחדשה האחרונה שהגיעתני, אומרת שאלה גרה עכשיו בפאריס בביתם של יעל ודוב שיאון — ואוהבת כל רגע שם: "אני מאושרת. זאת התקופה ה" מאושרת בחיי", היא כתבה לתל-אביב. היא הפכה לבת-בית אצל חשיאונים, ש" גם הם מצידם קיבלו אותה ברצון,

תאונת דרכים אחת לפחות, השבוע, לא הגיעה לידיעתה של משטרת ישראל. אני מתכוונת לתאונה שעשה בן-הסובים מפורסם, שמוציא-לבת האחרונה, בכביש ירו-שלים, סמוך לצומת האחרונה, בכביש ירו-רמלה. בן-הסובים, בנו הצעיר — בן 21 כבר, אבל אצל אביו הוא עוד צעיר — של **תעשיית מפורסם**, ששמו מוזכר לאחד רונה ללא הרף בעיתונות — נכנס עם מכו" נית הקומט הפרטית שלו לתוך סוסיתא ש" חנתה בצד הדרך.

הסוסיתא היתה ריקה, ואיש לא נפגע. אבל כאשר נהג הסוסיתא וחברתו יצאו מ" בוהלים מבין העצים, למישמע ההתנגשות, גילו שמהסוסיתא שלהם נשארו שרידים עשנים, כך לומר, וגם זה בקושי. לבן-הסובים, שהיה יחידי במכונית, הת' קפל קצת ההגה לתוך החזה — אבל באמת קצת, הוא אפילו התאוּשש לבדו מההתעל-פות — ונפלו שתי שיניים.

השעה היתה קרובה לחצות, הכביש היה

הקצין והאלמנה

קציני צה"ל ידועים, בין היתר, גם ב" כושר ההתמדה שלהם. לא יוצא מכלל זה גם אלוף-מישנה יחיאל בן-צבי, לשעבר דובר צה"ל. במשך כמה שנים ניהל יחיאל רומן מת-מיד ועיקבי עם ירדנה בראון, אלמנ' תו של הצייר איקא בראון, שנהרג ב" תאונת-דרכים בצרפת. או עכשיו הוא הצ' ליה, והתחתן איתה. יחיאל, זאת אומרת, מה שאיפשר את הנישואין האלו, היתה בעצם הסכמתה של אשתו של יחיאל לתת לו גט.

ואחרי הגט היא עזבה עתה את הארץ, ונסעה — אל תצחקו — לצרפת. היא תהיה שם מזכירתו של השגריר א"שר בן-נתן. יחיאל וירדנה מביאים איתם לנישור-אין החדשים, כל אחד שני ילדים. משפחה שכזאת.

מארחים אותה בעיר-האורות כיד המלך, ומנצלים אותה כבת-לווייה לדוב, ב" הופעותיו הפומביות במסגרת תפקידו כנספח צה"ל שם, כשיעל איננה יכולה לצאת בגלל התינוק.

אז אם כולם מרוצים, מי אני ש-אקטר?